

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2000-2001

18 april 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Interpellatie van de heer Felix Strackx tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over mensenhandel in de sport
Met redenen omklede moties

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de communautarisering van de Koninklijke Belgische Ruitersportfederatie

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het statuut van de DAC'ers in de culturele sector

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een mogelijke aanpassing van het muziekdecreet

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de organisatie en het beheer van de rijksarchieven in Vlaanderen

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Woensdag 18 april 2001

VOORZITTER : De heer Jos Stassen

– *De interpellatie wordt gehouden om 9.50 uur.*

Interpellatie van de heer Felix Strackx tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over mensenhandel in de sport

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Strackx tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over mensenhandel in de sport.

De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de problematiek van de mensenhandel in de sport is reeds oud en bovendien bijzonder ingewikkeld.

Over dit onderwerp hebben we in deze commissie in juni 1998 hoorzittingen gehouden en naar aanleiding van deze interpellatie heb ik de verslagen daarvan nog eens nagelezen. Wat mij in die verslagen sterk opvalt, is dat om de twee zinnen de woorden 'onmogelijk' en 'uitgesloten' gebruikt worden. De mensen uit de sportwereld bleken dus op alle mogelijke manieren te weerleggen of te ontkennen dat er in de sport een mensenhandelscircuit zou bestaan.

In mijn interpellatieverzoek heb ik verwezen naar de woorden van de heer Peeters van de KBVB en naar die van andere vertegenwoordigers van andere sportfederaties. De antwoorden van al die mensen bleken vrij gelijklopend te zijn. Het was mij toen reeds duidelijk dat wat men daar allemaal beweerde, niet met de werkelijkheid of met de wettelijkheid klopte. Ik besepte dit gedeeltelijk door persoonlijke ervaring. Ik kende toen immers een jeugdspeler die illegaal in het land verbleef, en die

al jaren in een jeugd ploeg van eerste afdeling meedraaide. Als dat al mogelijk was, dan moesten er wel nog andere zaken zijn die niet met de wettelijkheid strookten. Ondertussen hebben de feiten ons gelijk gegeven.

Ik zou het hier vandaag over een formele boeg kunnen gooien en u bestoken met allerlei vragen van administratieve aard over arbeidsvergunningen, erkenningen en andere paperassen. Ik zal dit echter niet doen en dit onderwerp vanuit een sportieve en menselijke invalshoek benaderen.

Mijnheer de minister, het aantal buitenlandse spelers in onze sportcompetities neemt zienderogen toe. Uit een twee jaar geleden gepubliceerde studie van de KBC over de nationaliteit van de voetballers in eerste afdeling blijkt dat er in 1995 in België 74,6 percent van de voetballers uit eerste klasse de Belgische nationaliteit hadden. In 1999 was dit aantal gedaald tot 59,7 percent, dus een afname met circa 15 percent in 5 jaar tijd. In 1995 bedroeg het aantal uit Afrika afkomstige spelers 7,8 percent, tegenover 10 percent in 1999. Het aantal spelers uit Centraal- en Oost-Europa daarentegen bedroeg in 1995 amper 9 percent, een percentage dat in 1999 echter meer dan verdubbeld was tot 18,8 percent. In sommige wedstrijden in eerste afdeling stellen we soms zelfs vast dat de scheidsrechter de enige autochtoon is.

Dit fenomeen doet zich nu ook steeds vaker in lagere afdelingen voor, tot zelfs in de provinciale afdelingen. Ook daar zien we dus steeds meer buitenlandse spelers aantreden. De vraag is of dit wel een goede zaak is voor de sport in Vlaanderen. Wat is eigenlijk de sportieve meerwaarde van al die buitenlandse spelers ? Zijn ze beter dan onze eigen spelers en onze eigen jongeren ? Op een paar toppers na, zie ik daar zelf geen enkele meerwaarde in. Indien dat wel zo zou zijn, zitten we met een ernstig probleem en moeten we ons ernstige vragen stellen over de jeugdwerking van onze clubs.

Strackx

We moeten dan concluderen dat we het hier heel slecht doen, terwijl men het in Afrika en in het voormalige Oostblok veel beter doet. We zouden dus dringend eens ter plaatse moeten gaan kijken hoe men het daar aanpakt.

U zult me hier echter niet horen zeggen dat de jeugdwerking van onze clubs niet voor verbetering vatbaar is. Toch kunnen we moeilijk beweren dat een speler die hier gedurende pakweg twaalf jaar een jeugdopleiding heeft gevolgd en in die twaalf jaar ongeveer viermaal per week heeft getraind, niet kan voetballen. Mijns inziens ligt het probleem in het feit dat de lat niet voor iedereen gelijk ligt. De lat wordt verschillend gelegd naargelang het om buitenlandse dan wel om eigen spelers gaat.

Op de cruciale leeftijd van circa 18 jaar wordt de speler geacht door te stoten naar het eerste elftal, tot 18 jaar kan hij nog in jeugdreeksen blijven spelen. Op enkele uitzonderingen na blijkt dit voor de meeste spelers een probleem te zijn. De speler heeft in de meeste gevallen wel de nodige technische bagage, maar mist vaak de fysieke kracht om zich te meten met mannen van pakweg 25 jaar. Dit is zeker in de lagere reeksen het geval. Eigenlijk zou die jonge speler nog enkele jaren moeten kunnen rijpen. Helaas brengen de clubs daar meestal geen geduld voor op. Daarom halen zij liever buitenlandse spelers binnen die wel onmiddellijk mee kunnen draaien. Op papier – twee woorden die ik wens te benadrukken – blijken ook zij meestal amper 18 jaar of zelfs nog jonger te zijn.

Uit de feiten die recent aan het licht gekomen zijn, blijkt dat de papieren van die mensen gemakkelijk vervalst kunnen worden. Ik heb een aantal krantenknipsels bij waaruit blijkt dat Nigerianen plots in Ghanezen kunnen veranderen. Spelers veranderen van leeftijd als het hen uitkomt. Blijkbaar is alles mogelijk. Er bestaan ernstige twijfels omtrent de ware leeftijd van de heer Oliveira. De heer Verschueren heeft het paspoort van de heer Lamptey bij zijn aankomst in België onmiddellijk verscheurd omdat het hier overduidelijk om een vervalst document ging. Ik ben er persoonlijk van overtuigd dat een aantal spelers op papier worden verjongd. Dit is voor de clubs zeer aantrekkelijk. Als een club kan aantonen wat een achttienjarige reeds kan, kan ze ook beweren dat die speler nog zal openbloeien en binnen drie jaar nog veel beter zal zijn. Onze jonge, beloftevolle spelers kunnen op achttienjarige leeftijd niet doorstoten naar het eerste elftal. Dit werkt voor hen bijzonder demotiverend. Na een inspanning van twaalf jaar krijgen ze

te horen dat de club hen niet langer kan gebruiken. Sommigen modderen nog wat aan en proberen hier en daar aan de bak te komen. Aangezien ze zich bedrogen voelen, stoppen veel jonge spelers echter helemaal met spelen.

Mijns inziens zou er een categorie tussen junioren en senioren moeten zijn voor spelers tussen achttien en twintig jaar. *(Opmerkingen van de heer Patrick Hostekint)*

Die categorie bestaat nu wel op papier, maar komt in de praktijk haast nergens voor.

De lat ligt voor de eigen spelers en de buitenlandse voetballers nog om een tweede reden niet gelijk. Aangezien ze niet onder de bepalingen van het arrest-Bosman vallen, kan men voor de spelers van buiten de EU nog steeds vette transfersommen opstrijken. Aangezien de clubs hier gretig op speculeren, doen ze alles om de capaciteiten van dergelijke spelers zoveel mogelijk op te hemelen. Die spelers krijgen veel meer kansen om zich in de belangstelling te werken. De clubs willen hen immers voor een zo hoog mogelijk bedrag doorverkopen. Hoewel onze eigen spelers vaak even goed of zelfs beter voetballen, gaan deze speculaties ten koste van hun speelkansen. Indien het plan lukt, kan de club een flinke winst maken op de verkoop van een luchtbel. Indien het niet lukt, wordt de buitenlandse speler hier gedumpt, en raakt hij op de dool in de lagere afdelingen. Vaak durft hij niet naar huis terug te keren. Hij wil immers niet toegeven dat het hem niet is gelukt om hier door te breken.

Een goed voorbeeld hiervan is de heer Zefilho. Niet zo lang geleden is deze voormalige ster van SK Lierse voor een aanzienlijk bedrag naar Standard Luik getransfereerd. Gisteren heb ik de heer Zefilho een test zien afleggen voor de B-kern van Heusden. Indien hij geen plaats vindt in tweede afdeling, zal hij het nog lager moeten zoeken. Het is goed mogelijk dat de heer Zefilho binnenkort in een provinciale afdeling speelt. Hij heeft trouwens geen andere keuze. *(Opmerkingen van minister Johan Sauwens)*

De voorzitter : Mijnheer Strackx, u bent al een kwartier aan het woord. Ik zou u willen vragen om af te ronden.

De heer Felix Strackx : Mijnheer de voorzitter, ik kom onmiddellijk tot mijn vraagstelling. Zouden al die buitenlandse spelers zich nog in België bevinden indien ze niet verkoopbaar waren ? Ik denk het niet. Het aantal buitenlandse spelers zou in dat geval veel lager liggen. Enkel de echte topspelers,

Strackx

die een sportieve meerwaarde bieden, zouden hier nog aan bod komen.

Onze sportverenigingen moeten onze mensen een sport laten beoefenen. Dit lijkt me een logische doelstelling. Deze sportbeoefening moet op elk niveau en in de meest optimale omstandigheden kunnen gebeuren. De clubs mogen niet speculeren op de economische meerwaarde van mensen.

Het is mogelijk om deze mensenhandel op een efficiënte manier aan te pakken. Ik zou de minister dan ook willen vragen wat hij van de drie bestaande mogelijkheden vindt. De eerste mogelijkheid betreft een uitbreiding van het arrest-Bosman, zodat het ook voor spelers van buiten de EU geldt. De tweede mogelijkheid bestaat erin enkel die spelers toe te laten die een sportieve meerwaarde bieden. Als men een loonnorm zou opleggen zoals in Nederland, zouden enkel de echte sterspelers worden aangetrokken. Men zou de sportclubs aan de normale economische regels moeten onderwerpen. Een bedrijf dat lassers uit Polen wil laten komen, moet eerst bewijzen dat het op de lokale reguliere markt geen lassers kan vinden. Pas dan kan het bedrijf een beroep doen op buitenlandse arbeidskrachten. De derde mogelijkheid betreft een vrijwillige beperking door de clubs en de federaties van het aantal buitenlandse spelers.

Mijns inziens kunnen deze drie mogelijkheden een einde maken aan de mensenhandel in de brede betekenis van het woord. Ik heb het hier niet enkel over de misbruiken die onder de mensenhandel in de enge betekenis van het woord vallen.

Mijnheer de minister, hebt u al met de sportfederaties gesproken? Hebt u al stappen gezet om de sportfederaties aan te sporen om zelf hun verantwoordelijkheid op te nemen? Hebt u al maatregelen getroffen om tot een stringentere controle van de voorgelegde documenten te komen? Aangezien het blijkbaar zeer makkelijk is om aan vervalste papieren te raken, lijkt een grondiger controle me essentieel.

Het controleren van de opgegeven leeftijd van de spelers lijkt me ook zeer belangrijk. Aangezien bepaalde landen geen geboorteregisters bijhouden, lijkt dit op het eerste zicht niet zo makkelijk. Er zijn evenwel andere mogelijkheden om de leeftijd van de spelers te controleren. Aan de hand van een radiografie van de pols kan men de opgegeven leeftijd met de botleeftijd vergelijken. Mij lijkt dit zeer belangrijk. Het is immers een zeer grote dis-

criminatie wanneer men wordt geconfronteerd met een speler die zagezegd even oud is. Er is immers een groot verschil qua fysieke kracht tussen iemand van 18 en iemand van 22 jaar.

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de voorzitter, ik denk dat de heer Strackx zijn eigen interpellatieverzoek niet goed heeft gelezen. Hij doet een heel verhaal dat niets te maken heeft met die interpellatie. Ik dacht dat hij het zou hebben over de controle van de overheid op de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Daar knelt het schoentje immers. Ik dacht dat hij het zou hebben over de mensenhandel, maar dan vanuit een menselijk perspectief en niet vanuit een racistisch standpunt, zoals hij duidelijk heeft gedaan.

Ik wil even mijn visie geven op de mensenhandel in de sport. Dit probleem dateert niet van vandaag, maar bestaat reeds decennia. Pas nu ziet men de zeer kwalijke gevolgen ervan. Het verheugt me dat men in ons land begint te beseffen over welke nadelige en mensonterende gevolgen het gaat. Daar zijn studies en rapporten over gemaakt. In de Senaat is er een subcommissie in het leven geroepen over dit thema. Dat rapport hebben we allemaal gelezen. De mensenhandel in de voetbalsport is een levensgroot probleem. In het federale en ook het Vlaams Parlement heb ik me daar zelf over gebogen.

Op legistiek vlak heeft de mensenhandel twee aspecten. Er is enerzijds het aspect van de leeftijd, van het minimumloon, van de aansprakelijkheid van de werkgever en de bemiddelaar. Het gaat hier immers over de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit. Er is anderzijds het aspect van de arbeidsbemiddeling, dat behoort tot de Vlaamse bevoegdheden.

In de voorbije jaren zijn er resultaten geboekt. De spelers moeten 18 jaar zijn en ze moeten tweemaal het minimumloon krijgen. In Nederland gaat het over een minimumloon van 11 miljoen frank, in België gaat het over 1,09 miljoen frank. Verder is de voetbalploeg, en in tweede instantie de bemiddelaar, hoofdelijk aansprakelijk voor de repatriëring, het verblijf, de gezondheidszorgen en de huisvesting. Dat vloeit voort uit een bestaande wet. Ik ben er nog steeds trots op dat ik twee jaar geleden dat initiatief heb genomen in de Senaat. Dan is er nog de arbeidsbemiddelaar, de voetbalmakelaar : die moet voldoen aan een aantal voorwaarden opgesomd in het decreet over de privé-arbeidsbemiddeling en het uitvoeringsbesluit, goedgekeurd door

Hostekint

het Vlaams Parlement en de Vlaamse regering. Men kan dus niet beweren dat er de voorbije jaren niets is gebeurd.

Ik heb er niets op tegen dat spelers met een vreemde nationaliteit naar dit land komen. Dat geeft alleen maar kleur aan de Belgische competitie. In 1998 is Frankrijk wereldkampioen geworden met een ploeg die hoofdzakelijk was samengesteld uit mensen met de Franse nationaliteit en met een andere huidskleur. Zij hebben zeer goed gepresteerd. Dit kwam zeer sympathiek over bij de publieke opinie in de hele wereld. Ik vind het dus geen verarming wanneer voetballers uit Afrika, Brazilië of Azië naar hier komen, evenwel op voorwaarde dat ze hier goed worden opgevangen en betaald, en dat ze een toekomstperspectief hebben.

Dan is er de vraag om de Koninklijke Belgische Voetbalbond te bestraffen. Dit is, denk ik, de enige sportfederatie die niet is gefederaliseerd. De Belgische Wielerbond is dat wel. Ik heb daar gisteren over gesproken met minister Landuyt en hem daartoe aangespoord. Hij zal terzake wellicht wel iets kunnen doen. Minister Landuyt heeft iets gerealiseerd op het vlak van de arbeidsbemiddeling. Tot enkele weken geleden zei de grote baas van die bond, baron D'Hooghe dat de Vlaamse decreten wat hem betreft de pot op konden. Ook de secretaris-generaal zei dit.

Mijnheer de minister, over welke middelen beschikt u om de Belgische Voetbalbond ertoe te verplichten de Vlaamse regels te respecteren ?

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Miel Verrijken : Mijnheer de voorzitter, ik wil me in de eerste plaats aansluiten bij het betoog van de heer Strackx. Verder wil ik een aspect belichten waarvan ik toevallig het bestaan heb vernomen. Zelf doe ik immers niet aan sport, noch passief, noch actief. Het gaat over het aspect van de volksgezondheid.

Ik wil meteen elke mogelijke beschuldiging van racisme pareren door te verwijzen naar het Zweedse voorbeeld. Zweden wordt beschouwd als een achttienkaraats democratie. Dit is dus politiek correct. De Zweedse regering heeft op een bepaald ogenblik een volledig aidsonderzoek bevolen voor elke Afrikaan. Nu gebeurt dat voor alle vormen van sportbeoefening. Dit onderzoek beperkt zich niet tot zwarte Afrikanen. Het geldt ook voor blanke en bruine Afrikanen. België legt geen tbc-onderzoek

op, en is wat dit betreft in de minderheid. Wat het aantal sterfgevallen betreft is tbc nog steeds een veel grotere plaag dan aids, zeker in Azië. Mijnheer de minister, u zou als minister van Sport wel kunnen optreden. Zou u niet een reglement kunnen uitvaardigen, binnen uw bevoegdheid voor Sport, waarbij alle niet-Europese burgers worden onderworpen aan dit onderzoek ?

In de meeste landen van zwart Afrika, en trouwens ook in Zuid-Afrika, dat een meer gemengde bevolking heeft, is bij de seksueel actieve bevolking 29 percent besmet met aids. Dat is een koude, verschrikkelijke statistiek, die niets te maken heeft met partijdigheid. We weten ook – en ik zeg dit met sympathie – dat voetballers zich in een erg seksueel actieve fase van het leven bevinden, en omringd worden door allerlei mensen die lichamelijk in hen geïnteresseerd zijn. Daarbovenop komt nog het feit dat voetbal een contactspel is. Ik ben niet goed op de hoogte, maar ik weet wel dat er geregeld handtastelijkheden plaatsvinden, hoewel dat niet mag volgens de regels van het voetbalspel. Er vloeit dus vrij veel bloed. Dit is een gevaarlijk spel. Met alle respect, maar het is niet aan een provinciaal ploegje als Lovendegem om maatregelen te bevelen op hun niveau. Maatregelen moeten preventief genomen worden. Het is minder beledigend als iedereen aan dit onderzoek wordt onderworpen en als het preventief gebeurt. Dan gaat het niet alleen over aids, maar ook over tbc, mijnheer de minister. Ik hoop dat u daar akte van neemt.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer Verrijken, u zegt zaken die racistisch zijn.

De heer Miel Verrijken : Ik heb het over statistieken.

De heer Patrick Hostekint : Men zou die zaken moeten aanklagen voor de rechtbank.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Miel Verrijken : De Wereldgezondheidsorganisatie buigt zich inderdaad over dit probleem. Mijnheer de minister, sportbeoefening, leidt tot veel kwetsuren. Als voorzorgsmaatregel zou men iedereen, zonder rekening te houden met ras, kleur of wat dan ook, een onderzoek moeten laten ondergaan. Dat geldt des te meer voor die twee grote plagen die vooral de jeugd treffen, namelijk tbc en aids.

De voorzitter : Mijnheer de minister, ik heb getwijfeld over de ontvankelijkheid van deze interpellatie. Een groot deel betreft een federale materie. Als

Voorzitter

het over de Vlaamse aangelegenheden gaat, is vooral minister Landuyt bevoegd. Ik heb er bij mijn beoordeling rekening mee gehouden dat het sport betrof. Dat is de reden waarom de interpellatie hier werd geagendeerd.

Ik besef dat heel wat zaken die men heeft aangesneden, tot de federale bevoegdheid behoren. Toch vind ik dat u als minister van Sport uw mening kenbaar moet maken.

Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik ben blij dat ik op de vragen kan antwoorden. Het instrumentarium waarover Vlaanderen beschikt is relatief beperkt. Ik zal wel rekening houden met een aantal voorstellen.

Mijnheer Strackx, u hebt een aantal zaken gezegd die niet in uw schriftelijke interpellatie staan. Uw collega, mijnheer Verrijken, heeft het gehad over een aantal medische aspecten. Ik zal daar niet diep op ingaan. De gezondheidspreventie werkt vrij goed in Vlaanderen en in België. Als minister van Sport heb ik totaal niet de behoefte om sportspecifieke maatregelen te nemen voor nieuwe risicogroepen of -gedrag. De algemene maatregelen moeten gewoon worden toegepast. De sportfederaties dragen hierin zelf een verantwoordelijkheid. De deelname aan een competitie wordt meestal voorafgegaan door een medisch onderzoek. In Vlaanderen zien we steeds meer dat de federaties en organisaties zelf meester zijn. Ik heb niet de behoefte om alles tot in de kleinste details met decreten en uitvoeringsbesluiten te regelen. Dat is niet mijn manier om beleid te voeren. Sport is een breed maatschappelijk gebeuren. Het gaat van jeugdopleiding tot het professionele circuit. Er is een enorme economische activiteit aan verbonden, en ook het entertainmentaspect is belangrijk. We moeten dus voorzichtig zijn en kleine stappen zetten.

Mijnheer Strackx, ik zal dan ook zo zakelijk mogelijk antwoorden op uw vragen. Ik ben het volledig eens met het standpunt van de heer Hostekint. Er gebeurt inderdaad al heel wat. We moeten enkel het systeem toepassen en controle uitoefenen. We moeten voldoende alert zijn. We zijn immers niet ongevoelig voor de mensenhandel in de sport. Het kan inderdaad absoluut niet dat buitenlandse sporters onwettelijk worden aangetrokken en in niemenswaardige omstandigheden worden tewerkgesteld. Het kan nog minder dat ze, wanneer men vindt dat ze niet voldoen, worden gedumpt en com-

pleet naar de illegaliteit worden verwezen. Mijnheer Strackx, wat dat betreft ben ik het volledig met u eens.

Wat de bestrijding van de mensenhandel betreft, beschikken de sportbonden zelf over voldoende reglementaire en disciplinaire mogelijkheden ten opzichte van hun leden. Ze kunnen in de eerste plaats optreden via een stringenter controle op de aansluitingen en vervolgens via de scheidsrechtersbladen. Ze kunnen dus zelf een controlesysteem uitbouwen. De sportsector zal zelf gedeeltelijk moeten reguleren. Het is niet toevallig dat de Belgische voetbalbond, die ook andere decreten weigert toe te passen, en zich weigert aan te passen aan een aantal maatschappelijke en politieke realiteiten, ook in deze zaak in de vuurlijn zit en het meest met het fenomeen van de illegaliteit te maken heeft. Dit gebeurt uiteraard ook in andere sectoren.

Het ligt evenmin enkel aan het beleid. We mogen niet vergeten dat in het voetbal enorme financiële circuits bestaan, en dat men het grootst mogelijk rendement zoekt. Wat dat betreft staan we zeer ver van de olympische gedachte en zeer dicht bij een economisch circuit dat bijna vergelijkbaar is met de artistieke sector, het entertainment, de reclame, communicatie, en dergelijke.

Een directe inmenging in de organisatie van deze privaatrechterlijke ondernemingen ligt moeilijk. Wel kan ik verwijzen naar het decreet van 13 april 1999 over de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties. Artikel 3 stelt onder meer als erkenningsvoorwaarde dat de werking, de statuten en het huishoudelijk reglement van de sportfederatie de principes en de regels van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind moeten onderschrijven. Ik heb de opdracht gegeven om te onderzoeken of een bijkomende voorwaarde inzake mensenhandel kan worden ingeschreven in ons eigen decreet. Ik zal bij de commissie in de loop van de volgende weken verslag uitbrengen of deze toevoeging zinvol is. Indien de aanpassing een extra stimulans vormt waardoor we federaties kunnen aanporren om zelf regelend op te treden, dan zal ik daartoe overgaan.

Voor de vervalste documenten en het opgeven van verkeerde leeftijden kan men klacht indienen wegens valsheid in geschrifte. Dit ligt echter buiten mijn directe verantwoordelijkheid. Iedereen kan zich beroepen op de strafrechtelijke bepalingen. Ik herhaal dat het vooral de federaties zelf zijn die hierop via interne regelingen over de organisatie van een competitie kunnen toezien.

Sauwens

Mijnheer Strackx, in uw redenering over de leeftijden doet u het voorkomen alsof onze eigen jongeren onrecht wordt aangedaan door illegaal binnengehaalde buitenlandse jongeren. Dat is een zeer moeilijke discussie. Op Jazz Bilzen heb ik bijvoorbeeld Ike and Tina Turner zien optreden. Tina Turner is ook iemand die er veel jonger uitziet. Paul Van Himst speelde op zijn 17 jaar in de nationale ploeg. Of het om zwarten of bruinen gaat, speelt hier geen rol. We leven in een vrije wereld met vrij verkeer van mensen. Op 16 jaar zijn sommige jongeren al volwassen.

De heer Patrick Hostekint : Pele speelde ook al op zijn 16 jaar in de Braziliaanse nationale ploeg.

Minister Johan Sauwens : Er zijn jongeren die vroeg atletisch volgroeid zijn. Wij moeten niet bij decreet bepalen op welke leeftijd men ergens mag spelen.

U vormt bizarre redeneringen, mijnheer Strackx. Ik zal in ieder geval geen bijkomende maatregelen nemen voor bijkomende controles op de opgegeven leeftijd. Dit is niet de kern van het probleem van vandaag. Daartoe moeten de bestaande Vlaamse, Belgische en internationale wet- en regelgevingen trouwens volstaan. We moeten enkel toezien op de correcte toepassing ervan.

Een aantal bevoegdheden liggen duidelijk op het federale niveau. Ik verwijs onder meer naar de wet op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers. Deze stelt een minimuminkomen van 1.103.902 frank per jaar als voorwaarde voor een arbeidsvergunning. Daarnaast is er de wet op de mensenhandel waarop de parketten moeten toezien.

Via een adequate controle op de naleving van het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 2000 en het decreet van 13 april 1999 over de private arbeidsbemiddeling kunnen een aantal wantoestanden worden stopgezet. Sommigen pleiten voor een optrekking van het genoemde bedrag, zoals in Nederland. Ik moet er wel op wijzen dat men daardoor andere sporten met minder financiële mogelijkheden – bijvoorbeeld het volleybal – in de problemen kan brengen.

In artikel 5, lid 12, van het decreet wordt uitdrukkelijk gesteld dat de makelaar erop dient toe te zien dat de regelgeving in verband met de tewerkstelling van vreemde werknemers wordt nageleefd. Vanaf 1 september dient de makelaar bovendien over een erkenning te beschikken om te bemidde-

len voor betaalde sportbeoefenaars. Het toeval wil dat ik vandaag in de krant lees dat minister Landuyt, in antwoord op een vraag van de heer Hostekint van 20 maart, heeft aangedrongen op een strikte toepassing van en controle op deze bepaling. Het recente tussentijds rapport van de Vlaamse Arbeidsinspectie toont immers aan dat de Vlaamse regelgeving niet of nauwelijks wordt gerespecteerd door de voetbalwereld. De wijze waarop minister Landuyt de zaken heeft aangepakt, maakt duidelijk dat decreten ook door onwillige bonden moeten worden toegepast. Ik voer daarover overleg met mijn collega, en we zullen alle mogelijke wettelijke instrumenten inzetten. We zullen de KBVB dus nog meer onder druk zetten opdat hij zelf de nodige maatregelen zou treffen. Desnoods zullen we sanctionerend optreden.

Mijnheer Strackx, uw bekommernis wordt duidelijk geïllustreerd in Le Soir van 24 maart jongstleden. Onder de op de voorpagina afgedrukte titel 'weekend important pour le sport belge' stonden drie kleurenfoto's afgedrukt : een foto van Mohammed Mourhit ter aankondiging van het wereldkampioenschap veldlopen in Oostende, een foto van Andrei Tchmil naar aanleiding van de wielervedstrijd Milaan-San Remo en een foto van Emile Mpenza ter aanmoediging van de Rode Duivels in hun belangrijke match tegen Schotland. Drie sporters met de Belgische nationaliteit, maar van vreemde afkomst.

Sport is zo sterk geïnternationaliseerd dat een debat over wie nu eigen volk is en wie nu precies onze sportkampioenen zijn, heel moeilijk is. Uiteindelijk kan het antwoord op uw vraag in welke mate mensen van eigen bodem nog topsporters kunnen worden, niet worden gegeven door een decreetgever of door een regering. Een overheid kan hooguit wat bijsturen. De verantwoordelijkheid ligt uiteindelijk bij de gemeenschap en de manier waarop zij via verenigingen, clubs en federaties aan sport doet.

Aansluitend op de opmerkingen van de heer Hostekint ontveins ik u niet dat de Belgische voetbalbond helemaal geen jeugdbeleid voert. Hij laat dit volledig over aan de clubs waardoor vooral de kleinere clubs het financieel bijzonder moeilijk krijgen. Solidariteit is er zo goed als onbestaande, wat van de andere bonden niet kan worden gezegd. Bij de basketbalbond bijvoorbeeld is er wel een sterk ontwikkelde vorm van solidariteit.

De manier waarop aan het grote internationale profcircuit absolute voorrang wordt verleend, ergert mij in ieder geval mateloos. Ik heb daarover

Sauwens

reeds gesprekken gevoerd, en daaruit blijkt dat er door de KBVB op het vlak van de jeugdsport slechts één toe te juichen initiatief wordt genomen, namelijk de bouw van een jeugdcentrum ergens aan de taalgrens.

Ik ben in ieder geval bereid om samen met de commissie en het parlement te zoeken naar mogelijkheden om de meest populaire Vlaamse sport te redden op het ogenblik waarop de officiële instanties dit zelf niet nuttig of nodig achten. Ik zal in dit verband ook gebruik maken van de mogelijkheden die ons in het kader van het Europees voorzitterschap worden geboden.

In afspraak met mijn Waalse en Duitstalige collega's werd aan Vlaanderen het voorzitterschap toegekend over de Europese Sporttop met als prioriteiten op de agenda enerzijds de aanpak van de doping en anderzijds de internationale transfers en, daarmee samenhangend, de mensenhandel in de sport. Die punten worden momenteel door de Trojkavergaderingen voorbereid. Hoewel sport niet als dusdanig is opgenomen in het Europees verdrag, zullen we nagaan wat het Verdrag van Laken toch voor de sport zou kunnen betekenen. We wensen daarin onze volle verantwoordelijkheid te nemen. Het voorzitterschap zal dan ook een unieke kans betekenen om enkele kracht- of richtlijnen op Europees vlak verder ontwikkeld te zien die we vervolgens in onderling overleg in de eigen regelgeving kunnen inschrijven. Op die manier zullen we de onwillige en hooghartige sportbonden met hun haast koninklijke allures, die met mensen omgaan alsof het koopwaar betreft, op hun verantwoordelijkheid kunnen wijzen en hen bij hardleersheid desnoods met de harde hand van wet en decreet dwingen de nodige aanpassingen door te voeren.

De voorzitter : De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Toch wens ik enkele zaken recht te zetten.

Ik wou het in mijn interpellatie echt over sport hebben, en niet over paparassen. Deze interpellatie ging ook niet – of toch niet uitsluitend – over profspelers of topsporters. Dit fenomeen komt in alle geledingen voor. Ik vraag me af in welke mate de door de heer Hostekint aangehaalde loonnorm wordt toegepast. Ik kan me alleszins niet voorstellen dat een club uit eerste provinciale afdeling meer dan een miljoen frank per jaar kan betalen aan een Ghanese speler. Ik vraag me trouwens af

in welke mate we een onderscheid dienen te maken tussen profspelers en amateurs. Aangezien bepaalde buitenlandse voetballers hier in amateurverband spelen, vraag ik me af wat het verblijfsstatuut van die mensen eigenlijk is.

U hebt verklaard dat het systeem zelfregulerend zou moeten zijn. Aangezien het systeem zichzelf niet reguleert, vind ik dit enigszins vergezocht. Ik denk trouwens niet dat we in de toekomst enige beterschap moeten verwachten.

U hebt tevens gezegd dat een rechtstreekse inmening in de werking van die VZW's zeer moeilijk ligt. Dit was echter mijn vraag niet. Ik heb gevraagd in welke mate u een dialoog met de federaties tot stand hebt kunnen brengen. Ik denk niet dat de federaties weigeren een dialoog aan te gaan. Hoewel dit misschien van enige naïviteit getuigt, ben ik ervan overtuigd dat u de dialoog met een aantal sportfederaties op gang moet kunnen trekken.

U bent in uw antwoord bovendien niet ingegaan op de problemen van de grootste slachtoffers van de mensenhandel, namelijk onze eigen jonge spelers. Ik vind het zeer jammer dat u niet wil ingaan op mijn drie suggesties. Mijn interpellatie heeft nochtans niets te maken met de slogan 'Eigen volk eerst'. Mijn interpellatie gaat eenvoudigweg over de kansen die twee spelers krijgen. De ene speler krijgt meer kansen dan de andere omdat hij een Pool is. Het enige verschil tussen beide spelers is dat de Poolse speler verkoopbaar is. Het gaat hier om een gewettigde mensenhandel. Ik wil het hier niet eens hebben over onwettige praktijken. Het is wettelijk nog steeds mogelijk om spelers te verhandelen. Ik vind dat het verkopen van spelers voor grote bedragen moet ophouden. Mijn interpellatie betreft met andere woorden een principiële kwestie.

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Ik wil niet dieper ingaan op de woorden van de heer Strackx, maar ik wil wel duidelijk stellen dat de minister de vinger op de wonde heeft gelegd. In de voetbalwereld circuleert enorm veel geld. Ploegen als RSC Anderlecht en Club Brugge hebben dit al bewezen. Aangezien de extreme gevallen van mensenhandel in deze wereld het meest voorkomen, zal ik het hier dan ook enkel over voetbal hebben.

Het probleem situeert zich bij de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Die mensen voelen zich blijkbaar verheven boven de wet. Zelfs tegenover mi-

Hostekint

nisters en parlementsleden gedragen zij zich hooghartig en arrogant. Ik heb persoonlijk dreig telefoons van de heer Verschuere gekregen.

De grote vraag is hoe we dit probleem kunnen aanpakken. Men mag niet vergeten dat de gemeenschap enorme bedragen in de voetbalsport investeert. Ik denk hierbij, bijvoorbeeld, aan de gemeentelijke infrastructuur. Aangezien het hier ook om de opvang van jongeren gaat, ben ik hier voorstander van.

De KBVB kost aan de gemeenschap jaarlijks miljarden. Enkel de veiligheidsvoorzieningen kosten al een fortuin. Ik heb vandaag in De Standaard gelezen dat de betoging te Kleine-Broegel aan de gemeenschap volgens de heer Kelchtermans 5 miljoen frank heeft gekost. Ik zou eens willen weten wat een risicomatch in eerste nationale afdeling aan de gemeenschap kost. Aangezien we eigenlijk allemaal in de KBVB investeren, mogen we van hen ook een tegenprestatie verwachten.

Ik heb daarnet al verwezen naar Frankrijk. De Franse voetbalcompetitie is een van de beste ter wereld. Het geheim van hun succes is een behoorlijke opvang van al die vreemde jonge spelers en een gedegen eigen jeugdwerking. Ze hebben hier jaren aan gewerkt. Misschien heeft hun koloniale verleden hier zelfs nog een rol in gespeeld. Iedere grote Franse voetbalclub beschikt over een 'centre de formation'. Ik heb de centra van Rijsel en van Rennes persoonlijk bezocht. Alle grote clubs beschikken over een centrum waar de jongeren worden gehuisvest en opgeleid. Men leert de jonge spelers zelfs aan hoe ze met de pers moeten omgaan. Wanneer dergelijke spelers in de voetbalsport mislukken, hebben ze tenminste een diploma. De KBVB doet in dit verband niets. Dit is zeker de schuld niet van de kleine clubs. Zij vervullen immers een gemeenschapstaak.

De ploegen in eerste en tweede nationale afdeling moeten nu een licentie krijgen om volgend jaar op professioneel niveau te kunnen spelen. Slechts drie of vier Belgische clubs zijn financieel leefbaar, namelijk RSC Anderlecht, Club Brugge, Standard Luik en, eventueel, SK Lommel. Als de andere clubs geen VZW's zouden zijn, zou men ze van de ene dag op de andere failliet kunnen verklaren.

De KBVB is een machtige organisatie met een kapitalistische ingesteldheid. We moeten de bestaande problemen binnen de grenzen van onze eigen mogelijkheden aanpakken. Hoewel de inhoud

ervan beneden alle peil is, vind ik de interpellatie van de heer Strackx in het kader van de werkzaamheden van deze commissie zeer nuttig.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Strackx en door de heer Hostekint werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos Bex tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de communautarisering van de Koninklijke Belgische Ruitersportfederatie

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Bex tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de communautarisering van de Koninklijke Belgische Ruitersportfederatie.

De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, de aanleiding van mijn vraag om uitleg wordt gevormd door een aantal klachten die ik van ruitersportclubs en van individuele ruitersportbeoefenaars uit het Brusselse heb ontvangen.

De Koninklijke Belgische Ruitersportfederatie heeft zich opgesplitst in de Vlaamse Liga voor de Paardensport en de Ligue Equestre Wallonnie Bruxelles. De clubs en ruiters in het Brusselse worden blijkbaar systematisch geacht tot de LEWB te behoren. Uit de statuten blijkt bovendien dat deze mensen en clubs niet de keuze hebben om zich bij de VLP of bij de LEWB aan te sluiten. Het eigenaardige aan die statuten is trouwens dat ze niet door de huidige federatie zijn opgemaakt, maar wel door de oorspronkelijke koepelorganisatie.

Naar aanleiding van dit probleem zou ik een algemene vraag over de Nederlandstalige sportclubs en

Bex

-beoefenaars in Brussel willen stellen. Wat is de huidige situatie? In welke mate hebben we controle over de mogelijkheid van die mensen en clubs om zich bij de federatie aan te sluiten waar ze eigenlijk thuishoren?

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, sinds 14 december 2000 is de VZW Koninklijke Belgische Ruitersportfederatie het overkoepelende orgaan van de Vlaamse Liga Paardensport en de Ligue Equestre Wallonie Bruxelles geworden. Elke vereniging en sportfederatie kan haar eigen naam bepalen. In tegenstelling tot de Franstalige liga heeft de Vlaamse Liga Paardensport er blijkbaar niet voor gekozen om het woord 'Brussel' op te nemen in haar benaming. Hiermee komen we tot de kern van het probleem. In een aantal gemeenschapsmateries gaat de Franse Gemeenschap zich steeds meer profileren als 'Wallonie Bruxelles', en dus heel doelbewust Brussel internationaal uitspeken als een troefkaart. De Vlaamse Gemeenschap moet zich beraden over de vraag hoe we ons daar tegenover zullen opstellen.

Die naam houdt echter niet in dat de Brusselse paardensportactiviteiten niet zouden kunnen ressorteren onder de Vlaamse liga. Uit het statuut van de Vlaamse Liga Paardensport blijkt dat haar werkingsgebied Vlaanderen en Brussel omvat. Brusselse clubs kunnen dan ook toetreden tot de VLP. Ook de statuten van de Koninklijke Belgische Ruitersportfederatie werden onderzocht. Niets in deze statuten of in het huishoudelijk reglement wijst erop dat de Franstalige liga exclusief bevoegd zou zijn voor Brussel. We hebben dit laten natrekken door de diensten van Bloso. Net zoals voor alle andere gesplitste sportfederaties geldt de vrije keuze van Brusselse sportclubs en -beoefenaars om aan te sluiten bij een van de twee federaties. Ik ben het met u eens dat er een probleem rijst inzake beeldvorming wanneer die naamgeving ook in andere sportbonden en gemeenschapsmateries zal worden gebruikt.

De regering zal zich beraden over de vraag of we ook Brussel in de naam moeten opnemen. We hebben dat niet gedaan omdat Brussel, als onze hoofdstad, vanzelfsprekend mee betrokken is bij de Vlaamse Gemeenschap. We moeten ons dus misschien beraden hierover, maar wat de toepassing van de decreten betreft is er geen enkel probleem.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Natuurlijk blijft de vraag bestaan over de controle op de effectiviteit van die opsplitsing. Wat bijvoorbeeld de paardensport betreft, meldt men me dat ledenlijsten gewoon zijn overgemaakt aan de Franstalige vleugel, zodat het contact met die Nederlandstalige ruiters en ruitersportverenigingen is gebeurd door de LEWB. Wat op papier misschien correct is, wordt in de praktijk dus niet correct toegepast. Daarom vraag ik om controle daarop.

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : We zullen zeker bijkomende controles uitvoeren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Ik stel voor dat we de vergadering even schorsen. *(Instemming)*

– *De vergadering wordt geschorst om 10.54 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 10.56 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het statuut van de DAC'ers in de culturele sector

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van Cleuvenbergen tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over het statuut van de DAC'ers in de culturele sector.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, het is goed om regelmatig terug te komen op een onderwerp als het personeelsbeleid in de sociaal-culturele sector. Iets meer dan een jaar geleden werd er een akkoord afgesloten als gevolg van de witte woede. Anderhalf jaar geleden werd er een eerste akkoord afgesloten over de regularisatie van DAC'ers. Dat gebeurde in november 1999, in uitvoering van het regeerakkoord. Deze akkoorden hebben heel wat verwachtingen gewekt bij de DAC'ers, zowel inzake lonen en de loonharmonisa-

Van Cleuvenbergen

tie als inzake de regularisatie van jobs en andere beloften die al dan niet zullen worden bevestigd in de CAO's. In juni 2000 besliste de Vlaamse regering om in een eerste fase alleen de DAC'ers uit de welzijnssector te regulariseren, blijkbaar zonder reden. In zijn persmededeling na de betoging van de sociaal-culturele sector gaf de minister wel een aantal redenen op, die tevoren echter nooit op tafel waren gekomen. Iedereen wist dus dat de ongeveer 1.500 DAC'ers in de culturele sector pas in 2005 zullen worden geregulariseerd.

Mijnheer de minister, u verbond zich er vroeger reeds toe zo snel mogelijk een concreet stappenplan op te stellen voor deze DAC'ers en hiermee naar buiten te treden. U deed dat nog in januari, naar aanleiding van een vraag van mij. U stelde hier werkgevers en vakbonden bij te zullen betrekken omdat u meende dat dit best gebeurde in overleg met de sector. Het was dan ook verbazingwekkend te vernemen dat de sector op 13 maart zou betogen. Blijkbaar hebt u de werkgevers en vakbonden bijna twee maand na uw belofte hier nog steeds niet bij betrokken. Er heerst onrust in de sector, en terecht. Het is een erg arbeidsintensieve sector, waarin zeer veel mensen, ook zeer veel geëngageerde, bekwame en mondige mensen werken. Met die elementen moet men rekening houden.

Niet alleen worden de regularisatiebeloftes op de lange baan geschoven, maar ook de nieuwe CAO-uitvoering loopt blijkbaar niet van een leien dakje. Er is bovendien de dreiging van nieuwe cultuurdecreten ; die de hele personeelssituatie op de helling plaatsen. Mijnheer de minister, hoe ver staat het met de regularisatie van de DAC'ers en met het concreet stappenplan ? U zei dat u de regelgeving geleidelijk zou aanpassen. Deze belofte dateert van november 1999. Ook zei de regering dat de lonen van de laagst betaalden eerst zouden worden geharmoniseerd. Is er in het stappenplan al voorzien in iets dergelijks ?

Ik grijp terug naar uw persbericht naar aanleiding van de betoging. U zei daarin dat u wou bestuderen of er geen snellere aanpassing kon komen. Verder kondigde u aan dat er dit voorjaar, dat nu volop bezig is, terzake een conferentie zou komen. Uit de mededeling bleek ook dat u van oordeel was dat een deel van de extra middelen bestemd was voor de regularisatie en de opwaardering van het DAC-statuut. U gaf het voorbeeld van de podiumkunsten, die 500 miljoen frank extra hebben gekregen.

Zijn daar reeds stappen voor gezet ? U verklaarde verder te zullen onderzoeken of het mogelijk is elke subsidieverhoging voor organisaties die erkennen de DAC'ers tewerkstellen mee afhankelijk te maken van een voorafgaande regularisatie. Ten slotte garandeerde u werkzekerheid voor al deze DAC'ers.

Ik wil ook graag weten hoe het zit met het in januari aangekondigde overleg met werknemers en werkgevers, en met de uitvoering van de nieuwe CAO in de culturele sector. Deze nieuwe CAO moet immers een aantal andere elementen uit het akkoord van maart 2000 concretiseren. Ik denk onder meer aan vorming, aan eventuele managementondersteuning en aan de regelgeving om ouderen vervroegd te laten afvloeien of hen net te behouden door hen faciliteiten te geven, en de gevolgen hiervan voor de rest van de sector. Over die nieuwe CAO wil ik heel concreet weten hoever het staat met de compensatie via de middelen van de sociale Maribel. In alle akkoorden lees ik dat voor de uitvoering van de nieuwe CAO, vooral voor wat de landingsbanen betreft, men een beroep zal doen op de federale sociale Maribel. Men heeft me echter ook gesignaleerd dat in de cultuursector, waar u verantwoordelijk voor bent, de middelen zijn uitgeput. Men kan dus de landingsbanen niet uitbouwen, tenzij ten nadele van de jongere werknemers. De burn-out van deze groep zou hierdoor nog toenemen. Mijnheer de minister, hoever staat het met deze onderdelen ?

De voorzitter : De heer Vandenbossche heeft het woord.

De heer Dany Vandenbossche : Mijnheer de voorzitter, ik heb ook een vraag ingediend over DAC'ers, weliswaar in de sector van de podiumkunsten. Ter wille van de efficiëntie trek ik ze in en sluit ik me nu aan bij de vraag van mevrouw Van Cleuvenbergen. Ze verwijst immers zelf naar de verhoogde subsidie in de sector van de podiumkunsten. Er is ook de uitspraak dat er een regeling zou worden getroffen voor de DAC'ers binnen de sector van de podiumkunsten. De subsidie zou worden verhoogd. In de sector leeft er enige onrust. Bestaan hier cijfers over ? Wat is de timing ?

De voorzitter : Mevrouw De Martelaer heeft bij de bespreking van de begroting voor 2001 aangedrongen op een versnelde uitvoering van het DAC-akkoord. In eerste instantie had men gezegd dat men zou wachten tot 2005. Mijnheer de minister, u hebt daar positief op geantwoord. De ontwikkelingen verlopen nu in de goede zin. We moeten wachten

Voorzitter

op de technische en financiële uitwerking. Daarna kunnen we beoordelen of de zaken goed worden uitgevoerd.

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de Vlaamse regering engageerde zich in haar regeringsverklaring voor de regularisatie van de tewerkstellingsprogramma's. Omwille van de omvang van deze operatie werd op 26 november 1999 door de regering beslist de regularisatie in fases te laten verlopen. In het Vlaams intersectoraal akkoord 'Social profit 2000-2005', daterend van 29 maart 2000, was de regularisatie dan ook een prioriteit. In samenspraak met de sociale partners werd voor de regularisatie-operatie in de socialprofitsector dan ook maar liefst 1,9 miljard frank uitgetrokken. Tevens verbond de Vlaamse regering zich ertoe – binnen de enveloppe van 1,9 miljard frank – op korte termijn een stappenplan voor de regularisatie over de verschillende deelsectoren aan de sociale partners voor te leggen.

In uitvoering van het bovengenoemd socialprofitakkoord keurde de Vlaamse regering dan ook op 30 juni 2000, in samenspraak met de sociale partners, een implementatienota voor de regularisatie goed. Qua timing werd afgesproken dat in de periode 2001 tot 2004 de DAC'ers die tewerkgesteld zijn in organisaties in de welzijns- en gezondheidssectoren en in 'gelijkekansensector' zullen worden geregulariseerd. In 2005 zullen de ongeveer 1.300 DAC'ers in de culturele deelsectoren geregulariseerd zijn.

De verklaring waarom ze pas in 2005 zullen geregulariseerd zijn, is zowel van inhoudelijke als van budgettaire aard. Op inhoudelijk vlak kan men niet om de vaststelling heen dat de toekenning van de DAC-projecten in de culturele deelsectoren nogal arbitrair is gebeurd. Naargelang men de weg naar de extra financiering meer of minder kon bewandelen, slaagden sommige organisaties erin verschillende extra werknemers aan te werven, terwijl andere geen enkele subsidie binnenhaalden. Meer dan de helft van de DAC'ers in de culturele sector werkt bovendien in door de Vlaamse gemeenschap niet-erkende organisaties. Teneinde geen ongewenste neveneffecten te creëren, dient de regularisatie dan ook nauwgezet administratief te worden voorbereid. Het inpassen van de projecten in de erkennings- en subsidieregelgeving vergt dan ook tijd.

Verder houdt de regularisatie in dat de DAC'ers een reguliere arbeidsovereenkomst krijgen, en dat ze worden ingeschreven in de geldende loonschalen. Dit vereist de toekenning van een weddesubsidie aan de werkgevers, bestaande uit het bedrag dat de VDAB nu reeds betaalt, vermeerderd met de regularisatiekosten en de patronale lasten. Naast de overheveling van de VDAB-budgetten, betekent dit een jaarlijkse bijkomende post op de cultuurbegroting van ongeveer 270 miljoen frank. Het vrijmaken van deze middelen kan maar in een meerjarenperspectief.

Niettegenstaande deze moeilijkheden van inhoudelijke en budgettaire aard, engageer ik mij om het regularisatieproces te versnellen en naar aanleiding van de begrotingsopmaak 2002 binnen de regering additionele middelen te bepleiten. Daarnaast zal ik laten onderzoeken of het mogelijk is om bij subsidieverhogingen aan organisaties die 'erkende DAC-ers' tewerkstellen, die subsidieverhoging mee afhankelijk te maken van een voorafgaande regularisatie van de DAC'ers die er werken.

Verder garandeer ik de DAC'ers werkzekerheid. Dat kan in hun huidige werkplek voor DAC'ers die werken bij een erkende organisatie. Het is logisch, rekening houdend met het cultuurpact, dat de erkende organisaties eerst aan bod komen. Voor de DAC'ers tewerkgesteld in niet-erkende organisaties, wordt onderhandeld met de sociale partners over een goede oplossing. Daartoe zullen de betrokken projecten worden gescreeend op hun initiële projectaanvraag en op hun actuele rol in de culturele wereld.

Tot slot ga ik in op de vraag van de vakbonden om met de sociale partners zeer binnenkort een rondetafelconferentie over de werknemersproblematiek in de culturele sector te organiseren.

Wat de uitvoering van de nieuwe CAO's in de culturele sector betreft, ben ik uiteraard afhankelijk van de sociale partners. Ik heb op de begroting de nodige budgetten uitgetrokken, nodig om aan de engagementen van het socialprofitakkoord te voldoen. Er staan op de begroting twee bedragen voor de uitvoering van de socialprofitakkoorden. Ze gaan, zoals u weet, in stijgende orde. In 2001 gaat een bedrag van 28,9 miljoen frank naar de sociaal-culturele sector en 14,1 miljoen frank voor het jeugdwerk. Mijn kabinet en de administratie zijn momenteel in gesprek met de sociale partners om de modaliteiten van deze subsidie uit te werken.

Anciaux

Indien we een berekening maken, dan klopt het dat de meerkost voor de regularisatie van de DAC'ers binnen de podiumkunsten ongeveer 20 miljoen frank bedraagt. Als ik over 500 miljoen frank beschik, weet ik dat ik ten minste kan praten met de organisaties over een begin van regularisatie, zodat we niet moeten wachten op 2005. In 2005 wordt dit voorschot wel structureel bijgepast ten voordele van de betrokken organisaties.

Het gaat hier niet om een eenzijdige maatregel. We moeten ook de situatie ten gronde bekijken. Het is niet zo dat alles evenwichtig verdeeld is, en dat er toevallig een overeenkomst zou zijn met een percentage ten opzichte van de bijkomende middelen. Sommige organisaties hebben meer DAC'ers terwijl hun middelen in verhouding minder stijgen. We moeten nagaan waar we stappen kunnen zetten. In het stappenplan zullen we daar ook rekening mee houden.

Een aantal organisaties kunnen met de bijkomende middelen de regularisatie ten dele tot stand brengen. Als voorbeeld geef ik de amateurkunsten waar er relatief weinig DAC'ers zijn. Gelet op de stijging waarvoor in 2001 is voorzien, en die normaliter in 2002 zelfs nog wat wordt opgetrokken in het kader van de uitvoering van het nieuwe decreet, lijkt het mij logisch en haalbaar dat voor hen reeds een aantal inspanningen worden geleverd. Op die wijze hebben we aan de sociale partners onze goede wil laten zien. Men mag immers niet uit het oog verliezen dat de timing en fasering in overleg met, en met het akkoord van die sociale partners werden opgesteld.

Er wordt hier beweerd dat er nooit een reden van uitstel werd gegeven. De reden van uitstel was dat er een stappenplan was opgesteld, dat er een meerjarenplan was opgemaakt en dat de regering die budgettaire kredieten over een bepaalde periode had gespreid in het kader van de uitvoering van het socialprofitakkoord. Een bijkomende reden voor cultuur is wel dat we een ernstige inspanningen moeten leveren om de werkzekerheid van alle DAC'ers te behouden en de regularisatie te waarborgen, ook al worden idiote en op niets steunende subsidies afgeschaft voor organisaties die vaak niet meer bestaan of waarvan het doel niet meer aan het initiële doel beantwoordt of dat niet meer past binnen de culturele sector. Voor die mensen dient in dezelfde sfeer tewerkstelling te worden gecreëerd, waarbij de subsidies naar erkende organisaties overgeheveld kunnen worden.

Er werd opgemerkt dat er nog steeds geen vergadering heeft plaatsgehad. Dat is juist en ik verontschuld mij daarvoor. De paasvakantie is nog maar net voorbij en ik ben dus twee dagen over tijd. De vakbonden zouden mij zelf een datum voorstellen. Ik ben er in ieder geval van overtuigd dat dit eind mei gebeurd zal zijn. Dan is immers een bijeenkomst gepland waarbij alle partners zullen nagaan welke bijkomende engagementen mogelijk zijn.

Ik zal ook proberen om reeds in 2002 een aantal verhogingen te bekomen voor versnelde regularisaties. Dit is een engagement, zij het zonder resultaatverbintenis. Het zal hoe dan ook altijd een stappenplan blijven en de laatste regularisatie zal in ieder geval uiterlijk op 1 januari 2005 een feit zijn.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de minister, ik heb uw antwoord kunnen volgen op mijn tekst. Daarmee wil ik zeggen dat ik het eigenlijk niet zo fijn vind een antwoord te krijgen dat reeds eerder letterlijk in de pers verschenen is. Het eerste deel van uw antwoord kan ik zo aflezen uit een persnota van 13 maart jongstleden.

Dit wil dus ook zeggen dat er tussen 13 maart en nu niets meer gebeurd zou zijn.

Minister Bert Anciaux : Mijn persbericht van 13 maart jongstleden was inderdaad zeer volledig. Er wordt steeds verder gewerkt aan dit complexe dossier, maar ik kan u vandaag geen nieuwe concrete resultaten voorleggen.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Wat de timing betreft, doet u alsof het pas toen voor het eerst werd gevraagd. Ik verwijs in dit verband naar mijn vraag om uitleg van januari 2001 en naar een interpellatie van mijn fractie van maart 2000. Toen werd in de plenaire vergadering een motie verworpen om dit alles uitvoerbaar te maken.

In januari hebt u mij letterlijk geantwoord : 'Momenteel werkt een werkgroep op mijn kabinet aan een stappenplan om de regulariseringsoperatie voor te bereiden. Ik wens zo snel mogelijk met dit plan naar buiten te treden, maar dit vereist een rustig en gedegen overleg met de hele sector.'

Toen wij het bericht kregen van die betoging, hadden we dus eigenlijk verwacht dat u reeds van tevoren contact zou hebben opgenomen met de sec-

Van Cleuvenbergen

tor. Nu zegt u dat u op de datum van de vakbonden wacht. Maar wie moet in iets dergelijks de initiatiefnemer zijn ? Draagt u, als minister van Cultuur, daar geen grote verantwoordelijkheid in ?

Een derde punt dat ik nog wil aanhalen, betreft het kostenplaatje. U hebt zelf gezegd dat voor de uitvoering van de regularisatie en van het stappenplan 1,9 miljard frank nodig is. Nu is op de begroting in 28,9 miljoen frank voorzien, plus nog eens in 14,1 miljoen frank voor de jeugdsector. In andere nota's heb ik reeds gelezen dat u ook voor de volgende jaren in telkens ongeveer hetzelfde bedrag voorziet. Ik vrees dan ook dat u nooit aan het voor de sector vereiste totaalbedrag zult komen. Kunt u ons daaromtrent wat uitleg verstrekken ?

Tot slot had ik ook graag vernomen hoe het nu zit met de uitvoering van de federale sociale Maribel. Klopt het dat deze middelen niet langer ter beschikking zijn van een groot deel van de sector ? Hoe zit het bijvoorbeeld met de landingsbanen ? Zullen er nog middelen zijn voor bijkomende tewerkstelling ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Indien ikzelf en de regering het engagement zijn aangegaan tot regularisatie tegen 1 januari 2005 en indien daartoe in de meerjarenbegroting de nodige budgetten waren afgesproken, dan moet u toch begrijpen dat een totaal stappenplan niet zomaar in één of twee maanden kan worden uitgewerkt. Dit vergt meer tijd. U hebt zelf geciteerd dat dit grondig en rustig voorbereid moet worden. Ik wens wel versneld enkele initiatieven te nemen die verder reiken dan het engagement van de Vlaamse regering ten aanzien van de sociale partners. Ik denk daarbij met name aan de versnelde implementatie van de regularisaties die nu opgenomen wordt in het stappenplan.

U moet de tekst juist lezen. De 1,9 miljard frank waarover ik het had, slaat op de totale enveloppe die nodig was voor alle regularisaties, dus voor alle DAC'ers. De aangehaalde bedragen van 28,9 en 14,1 miljoen frank in het kader van de begroting 2001 hebben niets met regularisatie te maken. Deze bedragen hebben te maken met de uitvoering van het socialprofitakkoord en met de harmonisatie.

Waar u de cijfers voor de volgende jaren hebt gehaald, weet ik niet. Er is in ieder geval elk jaar in een sterke stijging voorzien. In 2004 komen we

voor de uitvoering van het socialprofitakkoord rekenen op 240 miljoen frank, tegenover 43 miljoen frank nu. Ik begrijp dus niet waar u een daling vandaan haalt. Dit zou totaal onlogisch zijn. Denk maar aan de recurrente middelen die nodig zijn voor de correcte uitvoering van het socialprofitakkoord.

Wat de sociale Maribel betreft, kan ik nu geen bijkomende informatie verstrekken. U hebt zelf op een aantal moeilijkheden gewezen. Zoals u wel weet, heb ik van meet af aan gewaarschuwd voor een vermenging tussen de welzijns- en de culturele sector. Ik heb ook gewezen op het engagement van de Vlaamse regering dat weliswaar op dezelfde principes is gebaseerd, met name de integrale uitvoering van de harmonisatie waarin is voorzien, maar dan wel op basis van het subsidiebedrag. Het grote verschil is dat dit binnen de welzijnssector ongeveer 90 percent en binnen de culturele sector ongeveer 40 percent bedraagt. De vraag is dan natuurlijk wie die bijkomende 60 percent zal betalen ? Ik heb van in het begin op dit probleem gewezen. Hoewel men me steeds heeft verweten dat ik niet wou meewerken, stel ik vast de werknemers en de werkgevers me nu zélf komen zeggen dat er een probleem is.

De vraag is natuurlijk waar we die 60 percent aan middelen kunnen vinden. Hoewel de organisaties in het kader van hun autonomie het recht hadden om bovenop de decretaal gegarandeerde personeelssubsidies personeel aan te werven, zijn werknemers en werkgevers het erover eens dat men de Vlaamse Gemeenschap niet zomaar voor die harmonisatie kan laten opdraaien. Binnen de grenzen van het socialprofitakkoord moet de Vlaamse Gemeenschap haar engagementen voor de gesubsidieerde personeelsleden en de personeelsvergoedingen waarvoor de subsidie geldt, waarmaken.

Ik ben bereid om de bestaande problemen aan te pakken. Ik ben bereid om het voor 2001 voorziene bedrag op een fonds te storten. Zelfs indien er geen CAO is, ben ik bereid om alle engagementen uit te voeren. In dat geval zal ik, in overleg met de sociale partners, alle mogelijke oplossingen weten te vinden. Iedereen weet dat het hier niet louter om de problematiek van de sociale Maribel gaat. Het gaat hier om een algemeen probleem. Zowel de werkgevers als de werknemers beseffen dat het niet vanzelfsprekend is om dit in een CAO te vatten. Strikt genomen, moet ik me houden aan de CAO en heb ik me geëngageerd om de CAO uit te voeren. Ik durf hier evenwel duidelijk stellen dat ik dit ook zonder CAO zal uitvoeren. In dat geval moeten we de juiste manier vinden om de midde-

Anciaux

len te verdelen. De werkgevers en de werknemers moeten met deze verdeelwijze akkoord gaan. De knoop is nog niet doorgehakt. Voor deze kwestie bestaat mijns inziens trouwens geen ideale oplossing. We zullen de nodige creativiteit aan de dag moeten leggen.

De culturele sector is meegezogen in de dynamiek van de Witte Woede en van de socialprofitsector. Hoewel dit een zeer belangrijk gegeven is, betekent dit niet dat men in de culturele sector de dezelfde principes op dezelfde manier kan uitvoeren. Gezien het grote verschil in subsidiepercentages is dit niet zo vanzelfsprekend.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandebossche tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een mogelijke aanpassing van het muziekdecreet

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandebossche tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over een mogelijke aanpassing van het muziekdecreet.

De heer Vandebossche heeft het woord.

De heer Dany Vandebossche : Mijnheer de voorzitter, een tweetal weken geleden hebben we in deze commissie nog gediscussieerd over de toekomst van de symfonische orkesten. Naar aanleiding van de begrotingen voor 2000 en voor 2001 zijn de nominatieve subsidies voor de orkesten hier herhaaldelijk aan bod gekomen. Tijdens de begrotingsbesprekingen heeft de minister gesteld dat het wenselijk zou zijn om de orkesten in de toekomst aan een beoordeling te onderwerpen. De minister heeft zich toen geëngageerd om dit te verwezenlijken.

Mijn eerste vraag is van louter juridisch-technische aard. De orkesten zijn ad nominatim ingeschreven en zijn bijgevolg niet onderworpen aan de regels van het muziekdecreet. Aangezien dit voor een juridische tegenstrijdigheid zou zorgen, moeten de orkesten geen dossier indienen. Indien een organi-

satie nominatief is ingeschreven, kan een beoordelingscommissie immers geen bedrag bepalen. Overweegt de minister in dit verband een aanpassing van het muziekdecreet of is het mogelijk om dit door middel van een uitvoeringsbesluit te regelen ?

Mijn tweede vraag betreft de beoordelingen zelf. Zoals steeds wanneer een nieuwe beoordelingscommissie op komst is, neemt de onrust in de muzieksector momenteel toe. In de sector van de podiumkunsten heeft men een ad-hoc beoordelingscommissie voor de festivals opgericht. Men heeft de festivals uit het geheel van de aanvragen gelicht en apart beoordeeld. In de beoordelingscommissie Muziek worden de festivals samen met de andere dossiers behandeld. Overweegt men momenteel de oprichting van een beoordelingscommissie voor de dossiers die de festivals ongetwijfeld zullen indienen ? Ik denk hierbij concreet aan het Festival van Vlaanderen, aan het Sfinksfestival en aan Dranouter. In de sector is men vooral op zoek naar duidelijkheid.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : De heer Vandebossche vraagt zich af of ik het muziekdecreet wil wijzigen. Op termijn moeten we naar een volwaardig kunstendecreet evolueren. Aangezien ik zo snel mogelijk een geïntegreerd kunstendecreet tot stand wil brengen, acht ik een wijziging van het muziekdecreet voor de eerstvolgende subsidieronde niet opportuun. Mijns inziens bevat het huidige decreet voldoende mogelijkheden om tegemoet te komen aan de verschillende noden in de sector.

We hebben het hier al vaak over een mogelijke heroriëntering van het orkestenlandschap gehad. Indien deze heroriëntering er komt, zal ze geleidelijk worden geïntegreerd in een overkoepelende regeling voor alle kunstvormen. Momenteel wacht ik nog op de adviezen van de groep experts. Het advies van de commissie Muziek over de grote orkesten en over de positionering van deze orkesten in het grote kunstenlandschap heb ik reeds ontvangen. De nominatieve instellingen zullen alleszins aan een inhoudelijke beoordeling worden onderworpen. Aangezien dit door middel van de beheersovereenkomsten wordt geregeld, is er geen nood aan een decreetswijziging.

Wat de festivals betreft, wil ik vooreerst opmerken dat het huidig decreet al in ondersteuning voorziet. De verschillende afdelingen van het Festival van Vlaanderen worden momenteel reeds structureel ondersteund. Andere festivals, zoals Sfinks en Dranouter, zijn in de eerste ronde structureel er-

Anciaux

kend zonder structurele subsidies. Deze festivals komen jaarlijks wel in aanmerking voor een projectmatige ondersteuning. In de volgende subsidiëronde zullen deze festivals in aanmerking komen voor een structurele erkenning en subsidiëring voor de volgende periode van vier jaar. Het decreet moet hiervoor niet worden gewijzigd. Een begrotingswijziging zal waarschijnlijk wel nodig zijn.

Ik zou in dit verband even willen verwijzen naar het muziekdecreet, hoofdstuk 1, getiteld 'algemene bepalingen', artikel 3, paragraaf 6. Daarin staat dat het decreet van toepassing is op festivals. Hiermee wordt bedoeld "een organisatie met internationale uitstraling die zich toelegt op het organiseren, binnen een bepaalde tijdspanne, van culturele manifestaties waarbij muziek de hoofdcomponent vormt."

Ik neem uw bedenking over een beoordelingscommissie voor festivals mee in overweging. We hebben daar nog geen beslissing over genomen. U weet dat we in 2001 sowieso het samenspel tussen beoordeling, adviezen, administratie en steunpunten eens rustig willen bekijken, ook in het kader van de reorganisatie van de Vlaamse administratie. Ik zal daar vandaag dus nog geen uitspraak over doen. Er zijn zeker voordelen, waarvan u er enkele belichtte. Ik neem die zeker mee in overweging. Misschien zijn er ook een aantal nadelen waar we nu nog niet onmiddellijk aan denken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de organisatie en het beheer van de rijksarchieven in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vandenbroeke tot de heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking, over de organisatie en het beheer van de rijksarchieven in Vlaanderen.

De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, een klein jaar geleden vond in dit parlement een hoorzitting plaats met de diensten van de publiekrechtelijke archieven. Op het veld blijkt immers dat, door omstandigheden, de werking van de archieven, de publiekrechtelijke inbegrepen, sinds jaar en dag pijnlijk ondermaats is.

Die hoorzitting heeft de pijnpunten bijzonder scherp onder de aandacht gebracht en leidde tot het opstellen van een voorstel van resolutie. Dit voorstel werd op 5 juli 2000 unaniem goedgekeurd door de plenaire vergadering. De resolutie hield in dat 'op grond van de bevoegdheden van de gemeenschappen inzake het cultureel patrimonium in de Costa-onderhandelingen de overdracht van de bevoegdheid inzake het publiekrechtelijk archiefwezen, zoals vervat in de archiefwet van 1955, naar de gemeenschappen zou worden geagendeerd.'

Ik neem aan dat we in dit parlement nog steeds niet aan bezigheids therapie doen. Mijnheer de minister, als we dus – unaniem – een voorstel van resolutie goedkeuren, dan houdt dit een opdracht voor de regering in. Ik neem dus aan dat ze deze opdracht doorgaf aan de bevoegde minister : u dus. Ik heb dan ook twee concrete vragen aan u. Werd deze overdracht aangekaart in de Costa-onderhandelingen, zoals werd gevraagd in de resolutie ? Welke standpunten heeft de federale overheid terzake ingenomen ?

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, ik dank de heer Vandenbroeke voor zijn vraag.

De bevoegdheden van de gemeenschappen op het vlak van het cultureel patrimonium, en dus ook op domeinen als geschiedenis, wetenschappen en hun diverse vertakkingen, worden ten volle erkend, ook op het vlak van de archieven. Ik verwijs in dat verband naar het advies van de Raad van State van 30 juni 1994.

Het lijkt me dus prioritair een eigen cultureel archiefbeleid voor Vlaanderen tot stand te brengen. Dit behelst de ontwikkeling van zowel een beleidsvisie als van expertise en bestuurlijke instrumenten, zoals het voorbereiden van een omvattende regeling, dus van een decreet houdende de culturele archiefwerking.

Alvorens de terechte eis van het Vlaams Parlement door te drukken, lijkt het me wenselijk de bevoegdheid die de Vlaamse Gemeenschap heeft

Anciaux

voor de cruciale culturele componenten van deze materie om te zetten tot een eigen werkbaar beleid. Met het oog hierop ben ik vanaf het begin van deze zittingsperiode bouwstenen beginnen leggen, zoals ik had aangekondigd in mijn beleidsnota. Ik vermeld hierbij het volgende. Er is de uitbouw van decretaal verankerde politieke thema-archieven en het stimuleren van hun onderlinge samenwerking. Er is het zich afzonderlijk toespitsen op de culturele archiefwerking in de erfgoedconvenants. Er is het scheppen van een publiek draagvlak door het toevoegen van een Archiefdag aan de populaire Museumdag binnen het Erfgoedweekend in mei van dit jaar. Er is het archiefsteunpunt dat wordt voorbereid. Er zijn de specifieke aanzetten tot een overkoepelende archiefwerking in deelsectoren, zoals het literair en muzikaal erfgoed en de architectuurarchieven. Pas vanaf deze zittingsperiode wordt hier werk van gemaakt.

Dit zijn slechts de eerste druppels op een vooralsnog gloeiende plaat, daarmee ben ik het eens. Los van de gegrondheid van uw vraag wil ik erop wijzen dat een defederalisering veel bijkomend gewicht legt op de Vlaamse Gemeenschap. Ik heb daar geen enkele moeite mee, integendeel zelfs, maar dan moet het kader waarin de overheveling moet plaatsvinden ook klaar zijn. Daar zijn we volop mee bezig. Zelfs inzake de regelingsbevoegdheid die de Vlaamse Gemeenschap heeft ten opzichte van haar eigen administratief-bestuurlijke archiefvorming, valt er nog een lange weg af te leggen. De archiefwerking van de Vlaamse regering en van de administratie zelf staat nog maar in haar kinderschoenen. Het antwoord op uw vraag lijkt me de sluitsteen te zijn van een lange weg die nog af te leggen valt. Toch moet u toegeven dat we hier voor de eerste maal echt werk van maken.

U kent ongetwijfeld al het antwoord op uw concrete vraag over de Costa. Deze Costa-onderhandelingen vormden tot op dit ogenblik geen toegangspoort om de overdracht van de bevoegdheid over het publiekrechtelijke archiefwezen te bespreken. Wel hebben we een aantal andere zaken kunnen regelen. In het begin van deze zittingsperiode beweerde men dat er tijdens deze zittingsperiode geen enkele stap vooruit zou worden gezet. De lijst van dossiers die geregeld zijn en waarbij er – onder voorbehoud – sprake zal zijn van een overheveling is echter ondertussen toch al indrukwekkend.

Er zijn een aantal zaken op de onderhandelingstafel gekomen waarvan we op voorhand niet echt zeker waren. Zo hadden we in plaats van ontwik-

kelingssamenwerking de overdracht van het publiekrechtelijke archiefwezen op tafel kunnen leggen. Maar zoals u weet moet men in de politiek af en toe zijn prioriteiten weten te kiezen. Zowel de Vlaamse als de Franse Gemeenschap hebben de inhoud van de Lambermontakkoorden anders bepaald. Ik kan u echter verzekeren dat er in het kader van de Costa-werkzaamheden de volgende jaren mijns inziens nog ruimte is om niet al te grote conflictpunten als het archiefwezen op de agenda te zetten.

De zittingsperiode is nog niet ten einde. De Costa kan en moet daar zeker een rol in vervullen. Wanneer ik zeg dat dit niet echt een conflictpunt is, dan heb ik het over de gemeenschappen. U weet dat het mijn algemeen standpunt is dat de meeste unitaire culturele instellingen absoluut niet goed functioneren. Vaak gaat het over lege garageboxen. Sommige functioneren nog wel goed. Sommige zijn ook federaal gehouden omwille van een aantal belangen die daarbij een rol spelen, en die nog de laatste dagen over de tongen gingen. Ook in dit dossier spelen invloeden van buitenaf een rol.

We moeten alles op alles blijven zetten om het archiefwezen over te hevelen. Dat is net de taak van de Vlaamse en Franse Gemeenschap. De zaken die men moet samenhouden, moeten onder een co-munautair, en geen bi-communautair, beheer ressorteren. Hier zal wellicht nog enige tijd overheen gaan. We blijven de stap-voor-stappolitiek volgen.

Mijnheer Vandenbroeke, u begrijpt dat – van zodra het Lambermontakkoord tot een goed einde is gebracht – de werkzaamheden van de Costa op een positieve en constructieve manier kunnen worden verdergezet. We realiseren nu de hele onderbouw van het Vlaams beleid. Dit is nodig vooraleer men bepaalde zaken kan overhevelen. Binnenkort staan we klaar om de nieuwe uitdagingen aan te gaan en de volle verantwoordelijkheid op te nemen voor het archiefwezen.

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik ben ook professor aan de universiteit. Het antwoord van de minister lijkt op dat van een student die rond de pot blijft draaien. Het gevolg is onvermijdelijk een deliberatiecijfer. Ik ben dan nog mild. De 'student' in kwestie geeft immers blijk van een gezonde ambitie. Ik respecteer die, zeker als ze wordt geschraagd door talent. Hetgeen ik heb ge-

Vandenbroecke

hoord, getuigt van een gezonde ambitie, die in de praktijk trouwens wordt bewaarheid. Men wil zorgen voor een uitbouw, voor zover het onze bevoegdheid betreft, van een eigen archiefbeleid. Dat heeft men hier gezegd. Dit alleen al zet me aan om mild te quoteren.

Mijn vraag ging echter over iets anders. Werd er uitvoering gegeven aan een resolutie die door het Vlaams Parlement unaniem werd goedgekeurd en die tegemoet wil komen aan een vraag van de sector ? Het gaat om de regionalisering van de publiekrechtelijke archieven. Uit de hoorzitting bleek dat men de zaak al uitvoerig had bestudeerd. Men heeft vergelijkingen gemaakt met het buitenland. In de buurlanden, en ik verwijs in het bijzonder naar de Länder, is dit haalbaar en functioneel. Er zijn geen zware problemen.

In België is er één klein probleem. Als men overstapt van rijksarchieven naar gemeenschapsarchieven blijven de centrale instellingen per definitie be-

waard en vallen ze onder het algemeen rijksarchief. Dat is al. Er wordt nu een Vlaams archiefbeleid uitgebouwd. Ik ben echter ontgoocheld omdat dit parlement de opdracht heeft gegeven dit probleem aan te kaarten bij de federale overheid. Waarom heeft men dat niet gedaan ? Mijnheer de minister, ik zal op deze nagel blijven kloppen.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Ik heb daar reeds op geantwoord. Ik neem deze opdracht ter harte. Ik zal ze ook uitvoeren. De opdrachtgever heeft echter geen termijn vooropgesteld. Ik neem aan dat de uitvoering klaar moet zijn op het einde van de legislatuur.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.47 uur.*
